

Naar imidlertid Indstillingen bliver vedtagen, tror jeg, at den ærede Ordførers Betragtning er den samme som den, der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille), nemlig at det er en Henvisning til Ministeriet, til Administrationen, og at der er en saadan Forbindelse mellem Ministrene, at en Henvisning til Overveielse af saadanne Sager, der efter deres Natur henhøre under forskjellige Ministerier, faar samme Virkning, til hvilken Minister den end er fket. Den paagjældende Andrager har efter Forholdene lidt et overordentligt Tab ved det i Andragendet paapegede Forhold. Han har i en lang Narække været Postholder paa en meget befærdet Strækning, mellem Kolding og Ribe, og villig imødekommet enhver Fordring — jeg behøver ikke at sige enhver billig Fordring — enhver Begjæring fra Postvæsenets Side om Indretning af Postholderiet, om Opsørelse af Bygninger o. desl., som kunde fremme Postvæsenets Interesser paa det paagjældende Sted. Han har derved udsat sig for meget betydelige Udgifter til Bygningens Opsørelse, som han nu ikke har den fjerneste Nytte af, ikke at tale om, at hans egentlige Næringsvei o. desl. er saa godt som tilintetgjort ved Sernbaneanlægget. I en mindre Grad fter saadant for mangfoldige Næringsdrivende; derimod er der Intet at sige, og det vilde være aldeles urimeligt at komme ind paa nogen nærmere Omtale eller nogen Efterregning med Hensyn til saadanne Forhold, som de foreligge i Almindelighed. Men jeg tror at turde sige, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den meget ærede Minister ikke vil modsigge det, at der neppe har været noget Tilfælde, hvor den enkelte Mand i den Grad er bleven medtagen paa Grund af Foranstaltninger truffe fra Lovgivningsmagtens Side, som den Paagjældende. Han har mødt en delvis personlig Imødekommen hos den meget ærede Indenrigsminister som Chef for Postvæsenet. Det har imidlertid ikke lige overfor selve det store Spørgsmaal og det betydelige Tab noget Væsentligt at sige for ham, men det er altid en Slags Venlighed imod ham, idet der nemlig er udvirket for ham et Slags Privilegium paa Gjæstgiveri ved Beien Station, som imidlertid er fjernere beliggende fra hans Eiendom. Derved erstattes ikke i nogen Maade hans Tab. Udvalget har tidligere med megen Forsigtighed henstillet hans Andragende til den høie Regjering; nu har Udvalget efter den Forhandling, der er foregaaet, ikke troet at burde gjentage en Indstilling om nogen direkte Godtgjørelse, men man indskrænker sig til at foreslaa, at der ydes den Paagjældende et 4 pCt.'s Laan af Statskassen, for hvilket han utvilsomt kan stille antagelig Sikkerhed, og som, naar han skal søge at bane sig en ny Vei paa et andet Sted, kan være ham til ikke uvæsentlig Nytte. Det er en meget begrænset Begjæring, som ikke kan drage Konsekvenser efter sig, og det

er et Forhold, som jeg for mit Vedkommende, som Indbringer af Andragendet og Medbehandler af Andragendet kunde have ønsket at høre den høitærede Ministers Mening om, inden Afstemningen foregaar. Jeg deltager derfor i den ærede Ordførers Henstilling til den høitærede Minister angaaende dette Punkt. Men enten nu den ærede Minister er forberedt paa at udtale sig herom eller ikke, antager jeg det som givet, at, naar disse Spørgsmaal henvises til Finantsministeren, vil den høitærede Indenrigsminister betragte sig som Part i Sagen, og foranledige en nærmere Underfølgelse af Forholdene til mulig Imødekommen af den Billigstilkendegivelse, som deri ligger fra Folkethingets Side.

Indenrigsministeren (Seel): Som det blev bemærket af den ærede sidste Læser, har det ofte været Gjenstand for Andragende fra den paagjældende Mand at faae nogen Erstatning for det betydelige Tab, han har lidt ved de forandrede Forhold ved Skobborghus. Han var nemlig, som det allerede er blevet bemærket, dels Postexpedient, dels havde han Besjergelse af Postholderiet, og dels havde han et ikke ubetydeligt Krohold. Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) har allerede bemærket, at Kroholderiet er blevet flyttet til Beien, hvor Manden har Bevilling til at drive det. De andre to Bestillinger har han mistet, fordi Staten ikke længere har Brug for dem. Nu kan jeg ikke i Principet erkjende, at Staten i det Hele taget kan være forpligtet til at give Erstatning for den tilfældige Skade, en saadan Mand lider derved, at Staten ikke længere har Brug for hans Tjeneste i en eller anden Retning, eller der ikke er nogen Anledning til at opretholde den Institution, han har forestaaet. Det er derimod vel muligt, at denne Mand er exceptionelt uheldig stillet. At der kan fremvises Exempler paa lignende uheldig Indskydelse for Andre ved Anlægget af Sernbaner, tror jeg vil indrømmes, men det er muligt, at dette er et af de Tilfælde, i hvilke den Paagjældende har lidt størst Skade, og efter den Form, hvori Andragendet nu foreligger, og som er forskjellig fra tidligere, og den Anledning, som nu her er givet, skal jeg ikke undslaa mig for at tage Sagen under formyet Overveielse med min Kollega Finantsministeren.

Berg: Jeg vilde gjøre den Bemærkning, at naar jeg kom til at udtale, at dette Andragende

Kettelse.

Sp. 3110, L. 13 f. o.: „og saa“ læs: „ikke“.